

10. Подюков И.А. Народная фразеология в зеркале народной культуры.- Иван Алексеевич Подюков. – Пермь : ПГПИ, 1991. – 127 с.
11. Прадід Ю. Ф. Фразеологічна ідеографія (проблематика досліджень) / Юрій Федорович Прадід. – К.; Сімферополь; 1997. – 252 с.
12. Психология : Словарь / [Под общ. ред. А. В. Петровского и М. Г. Ярошевского]. – [2-е изд., исправл. и доп.]. – М.: Политиздат, 1990. – 495 с.
13. Райхштейн А. Д. Сопоставительный анализ немецкой и русской фразеологии / Александр Давидович Райхштейн. – М.: Высшая школа, 1980. – 143 с.
14. Рубинштейн С. Л. Основы общей психологии / Сергей Леонидович Рубинштейн; [Сост., авт. комм. и послесл. А. В. Брушлинский, К. Л. Абульханова-Славская]. – СПб : Питер, 2000. – 720 с. – (Мастера психологии).
15. Фразеологічний словник української мови : в 2-х кн. / [Уклад. В. М. Білоноженко та ін.]. – К.: Наукова думка, 1993. – 984 с. – (Словники України).
16. Wilkson P.R. Thesaurus of Traditional English Metaphors. – Rutledge, 2007. – 383 p.

In this article are investigated phraseological microsystem on a designation of obstinacy in the Ukrainian and English languages in comparative ideographic aspect.

Key words: *character traits of a man, obstinacy, phraseological microsystem, synonymic row, semantic group.*

УДК 811.161.2'373. (477.83)

Віра Котович (Дрогобич)

ОНОМАСТИКОН БОЙКІВЩИНИ КРІЗЬ ПРИЗМУ ЕКОЛІНГВІСТИКИ (НА МАТЕРІАЛАХ ОНІМІВ ДРОГОБИЧЧИНИ)

У статті розглядаються окремі ойконіми, антропоніми та ергоніми Бойківського краю з погляду еколінгвістики. Йдеться про доцільність повернення давніх назв поселенням, що були перейменовані в середині ХХ ст.; про помилки в написанні низки прізвищ дрогобичан; про номінацію багатьох підприємств, яка нерідко відбувається без врахування традицій, норм та системи сучасної української літературної мови.

Ключові слова: *еколінгвістика, ойконім, антропонім, ергонім, принцип номінації, онімний простір, ономастикон.*

Сучасний стан українського онімного простору характеризується глибинними та системними змінами, зумовленими докорінною трансформацією суспільної свідомості мовців. У зв'язку з цим важливе теоретичне та практичне значення має еколінгвістичний аспект дослідження системи власних найменувань. Високі темпи оновлення підсистеми української пропріальної лексики пострадянської доби актуалізують

проблему екології власної назви, розв'язання якої вимагає подальший розвиток українського ономастикону та української літературної мови загалом [3, 1].

Еколінгвістика – один із сучасних напрямків мовознавчої науки, який сформувався на пограниччі соціального, психологічного та правового аспектів лінгвістичних студій. О.Сербенська, спираючись на роботи Е.Гаугена, завдання еколінгвістики (інакше – лінгвістичної екології, екології мови, екології слова) вбачає в тому, щоб вивчати взаємини між досліджуваною мовою та її доквіллям, тобто суспільством, яке використовує цю мову як один із своїх кодів [4, 261].

І хоча перші еколінгвістичні дослідження з'явилися недавно, еколінгвістичних питань як таких нерідко торкалися українські мовознавці XIX-XX ст. Під впливом ідей еколінгвістики розширює свою проблематику і теорія культури назвотворення. На екологічний стан українського ономастикону кінця XX – початку XXI ст., впливають екстралінгвальні чинники: правові, ідеологічні, демографічні, національні, світоглядні, релігійно-конфесійні, економічні, психологічні, під полем дії яких перебуває власна назва.

Якщо говорити про ономастикон як про сукупність власних назв, якщо розглядати систему власних найменувань, що функціонують у межах певної території (у нашому випадку Бойківщини як історико-етнографічного регіону і Дрогобиччини як органічного складника цієї території) з погляду сучасної еколінгвістики, то, в першу чергу, слід зосередити увагу на особливостях функціонування окремих ойконімів, антропонімів та ергонімів.

Ойконіми як мовні одиниці несуть важливу інформацію про умови виникнення населених пунктів, про їхніх засновників та мешканців, про природні й географічні особливості місцевості, на території якої ці поселення засновані. Однак значне число ойконімів, що ще були зафіксовані відносно недавно – довідником адміністративно-територіального устрою середини XX ст. [АТП], у найновіших статистичних документах уже не числяться, а власні назви колишніх поселень перейшли до пасивного лексичного запасу. Сьогодні мало хто знає, що на землях сучасного Дрогобицького району, крім існуючих зараз, були ще такі поселення: *Бабин, Багна, Банне, Бруховиця* (2 поселення), *Буховець, Волиця, Волостич* (2 поселення), *Галотка, Гамарня, Глибокый, Глинне, Горяний, Долинівка, Дубина, Завий, Завир'я, Заглибоке, Загора, Залісся, Заріччя* (2 поселення), *Звір, Зворець, Зелена Балка, Кичера* (2 поселення), *Клюткавиця, Коритище, Котички, Кривий, Левків, Лиськова Долина, Лозини, Локоть, Малий, Марцепіль, Мельники* (3 поселення), *Мельники Гара-*

симові, Млинки, Млинки-Сівкові, Мости, Низовий, Новосілок, Опачко, Перехрестя (2 поселення), Підкичерки, Підкотичне, Піски, Погар (2 поселення), Поляна, Потік, Ратай, Ровені, Роковець, Романівка, Франківка, Хатки (2 поселення), Хатки-Баня, Хатки-Кіткові, Циганівка, Явірський. Усі ці назви поселень (станом на 1946 р. – хутори, але раніше це могли бути і цілі села) з різних причин (ліквідація назв у зв'язку з ліквідацією іменованих ними об'єктів, втрата назв у зв'язку з приєднанням дрібних поселень до більших тощо) були вилучені з офіційного вжитку і зникли безслідно або ж з класу ойконімів перейшли у клас анойконімів, тобто назв частин населених пунктів, полів, урочищ тощо.

Цілком незаслужено перейшли в розряд пасивної лексики і первісні назви окремих поселень сучасного Дрогобицького району, які з різних причин були перейменовані, а за 20 років Незалежності так і спромоглися повернути собі колишнє найменування. Йдеться не лише про ті ойконіми, які зазнали фонетичних чи морфологічних змін (таких на Дрогобиччині 17), а про ті, назви яких за тоталітарного режиму не сподобалися чиновникам і вони були штучно замінені іншими. Це сучасні поселення *Бистриця*, *Городківка*, *Залужани*, *Медвежа* і їхні колишні назви, відповідно, *Пруси*, *Груд Літинський*, *Вацевичі*, *Медвежа (Лу-жецька) Воля*.

Для того, щоб об'єктивно говорити про первісну назву населеного пункту слід прослідкувати, як вона звучала у писемних джерелах протягом попередніх років.

Первісна назва сучасного поселення *Бистриця – Пруси*. Інтернет-видання [<http://wapedia.mobi/uk>] без посилання на першоджерело вказує на 1300 р. як на рік першої згадки про це поселення. Найдавніша писемна фіксація, яку нам вдалося відшукати в історичних джерелах, припадає на 1468 р.: *Prussy* [AGZ XIII, 6846]; 1515 р. – *Prussy* [ŽDž. XVIII/I, 139]; 1785-1788 рр. – *Prusy* [ЙМ, 250]; 1947 р. – стара назва *Пруси* [АТП, 882]; нова назва *Бистриця* [АТП, 138]; 2005 р. – *Бистриця* [АТПУ, 350]. У назві села відображено родинну назву *Пруси*, що є похідною від особової назви *Прус*. Особова назва *Прус* [Бір., 334] – слов'янська автохтонна відапелятивна (від апелятива *прус* “пруссак, житель Прусії” [Грінч. III, 493] або *прус* “комаха родини саранових, темно-рудого забарвлення, що живе в степовій смузі та є шкідником сільськогосподарських рослин” [СУМ VIII, 362]) власна назва. Можливо, в основі ойконіма лежить не родинна, а етнімічна назва *пруси* “вихідці з Прусії”, що і спричинило 1946 р. перейменування поселення. У сучасній назві перейменовувачі зафіксували гідронім *Бистриця*, не зважаючи на те, що на Дрогобиччині уже є ойконім *Бистриця* (належить до Старокропивницької с.р.), утворений від назви річки *Бистриця* [СГУ, 50], біля якої населений пункт

було засновано. Серед місцевого населення “нової” *Бистриці* досі побутує стара назва – *Пруси*.

Незрозумілим залишається мотив перейменування населеного пункту *Груд Літинський* на *Городківку*. Перша відома нам писемна згадка про поселення припадає лише на 1947 р.: стара назва *Груд Літинський* [АТП, 896]; нова назва *Городківка* [АТП, 141]; 2005 р. – *Городківка* [АТПУ, 351]. Ми переконані, що поселення було засноване раніше, бо 1946 р. воно вже було перейменовано. Первісна назва – складена. У ній відображено характер рельєфу місцевості. Опорний компонент *Груд* утворено від апелятива *груд* “пагорбок” [Грінч. I, 331]. Компонент-означення *Літинський* вказує на розташування поселення біля села *Літиня*. Сучасна назва *Городківка* – штучне утворення на **-івка** від апелятива *городок*, що не має ніякого відношення до колишньої назви *Груд*.

Поселення *Вацевичі* 1946 р. було перейменовано на *Залужани*. Інтернет-видання [<http://wapedia.mobi/uk>] без посилання на першоджерело називає 1094 рік роком першої згадки про цей населений пункт. Найдавніша писемна згадка, яку нам вдалося віднайти в історичних джерелах припадає на 1437р.: *Waczowice* [AGZ XIII, 475]; 1507-1548 pp. – *Wacewyce* [ŻDż. XVIII/1, 142]; 1785-1788 pp. – *Wacewycze* [ЙМ, 63]; 1947 р. – стара назва *Вацевичі* [АТП, 904]; нова назва *Залужани* [АТП, 137]; 2005 р. – *Залужани* [АТПУ, 351]. У первісній назві поселення відображено патронімну назву *Вацевичі* “рід чи піддані *Ваця*”. Тож *Вацевичі* – відпатронімний ойконім на **-евичі** від особової назви *Вацьо*. Особова назва *Вацьо* у різних слов’янських народів співвідноситься з *Василь*, *Іван*, *Варфоломфй* та іншими іменами на *Ва-* [Чуч., 112]. Сучасна назва – штучне утворення від локально-етнічної назви на **-ани** *залужани* “поселенці за лугом”. Перейменування, гадаємо, спричинене асоціацією з варіантом польського імені *Вацьо* < *Вац* < *Вацлав*, якому в українській мові відповідає варіант *В’ячеслав* [Mal., 123] або з певним упередженим ставленням перейменовувачів до конкретної історичної постаті з особовим власним іменем *Вацьо*.

Ще одне бойківське поселення, яке мало би претендувати на повернення первісної назви – *Медвежа*, давніше *Медвежа Воля* (*Лужецька Воля*). Інтернет-видання [<http://wapedia.mobi/uk>] знову ж таки без посилання на першоджерело називає роком першої згадки про це поселення 1453 р. Якби в нашому розпорядженні була інформація з XV ст., то, можливо, і вдалось би пролити світло на первісну назву. Однак найдавніша згадка, яку нам вдалося відшукати в писемних документах припадає лише на XVI ст., до того ж у джерелах того часу поселення майже одночасно фіксується то як *Медвежа Воля*: 1515 р. – *Niedźwiedza*

Wołja [ŻDŻ. XVIII/1, 143], то як *Лужецька Воля*: 1519 р. – *Luszczecka Wołja* [MRPS IV, 3106]. А далі: 1785-1788 рр. – *Niedźwiedza* [ЙМ, 194]; 1947 р. – *Медвежа* [АТП, 137]; 2005 р. – *Медвежа* [АТПУ, 351]. Сьогодні не маємо документальних підстав стверджувати, котра із назв була первісною (В.Макарський припускає, що первісною була *Лужецька Воля* [Мак., 182]). Однак незаперечним є те, що первісна назва була складеною. В опорному компоненті *Воля* відображено вказівку на тип поселення – *воля* “відсутність обмежень, привілля” [СУМ I, 735]. Назви типу *Волиця, Воля, Волька* тощо давались поселенням, жителі яких освоювали нові землі, а за це звільнялися від певних феодальних (кріпосних) повинностей. Компонент-означення *Лужецька* вказує на назву поселення *Лужок Долишній*, біля якого населений пункт було засновано, а компонент-означення *Медвежа* мотивовано назвою ріки *Медвежанка* [СГУ, 357], що протікає територією села, хоча не виключено, що гідронім *Медвежанка* вторинний щодо ойконіма, а атрибутивний компонент *Медвежа* міг вказувати і на особову назву засновника чи власника цього поселення *Медві[е]дь*. Особова назва *Медві[е]дь* [Демч., 122-123] – слов’янська автохтонна відапелятивна (від апелятива *медвідь* “ведмідь”) власна назва.

3-поміж одиниць різних онімних розрядів та класів особлива роль з погляду еколінгвального стану відведена прізвищем. Це зумовлено передусім тим, що прізвища як окремий антропонімний клас виникають та функціонують у результаті безпосередньої правової регламентації державних органів. Офіційно-правова природа прізвищ гарантує їх пріоритетну належність до офіційно-ділового стилю української літературної мови, що, у свою чергу, служить вагомим чинником який забезпечує увагу до нормалізації структури українських прізвищ та покликаний гарантувати високий рівень кодифікованості цього антропонімного класу [9, 7].

Аналіз прізвищ осіб, зареєстрованих довідником Дрогобицької міської та сільської телефонної мережі [Дов.], дає змогу переконатися, що значне число прізвищ, похідних від загальних назв або особових імен, мають неправильне графічне оформлення, неграмотне написання.

Найпоширенішою помилкою при письмовому відтворенні українських прізвищ є вживання літери **і** замість **и**. Це трапляється при написанні суфіксальних морфем: вживання суфікса **-ін** замість **-инн**: *Анісін, Великжанін, Вершинін, Витютіна, Візаулін, Водякін, Володін, Воложаніна, Воронін, Головіна, Горін, Душкін, Євсюткін, Єрохін, Жикуліна, Жиліна, Жилкін, Заплетін, Зимін, Калінін, Клімінін, Колядін, Корягіна, Лагутін, Лазаргін, Лободіна, Логін, Лугіна, Малкіна, Перетрухін, Приткін, Пупін, Пушніна, Савін, Сисін, Телегін, Хуртін, Шалигін*; вживання

суфікса **-іч** замість **-ич**: *Боніч, Кукліч, Кондратевіч, Ладіч*; вживання літери **і** замість **и** у кореневих морфемах: *Бабінець, Басистий, Газімов, Замлінська, Іванішів, Калашніков, Калініченко, Карпінська, Карпінець, Качіповська, Киріченко, Красінський, Нікітіна, Нікіфоров, Новіков, Пріліко*.

Прізвища, утворені від власних імен, часто містять помилку в основі імені, очевидно тому, що розглядаються як такі, що походять від російського імені, хоча, звичайно, є аналогічне українське: *Амельченко, Андреева, Архіпов, Вавілов, Гаврілов, Демідов, Євдокімов, Казиміров, Кіриленко, Нікіфоров, Нікончук*.

Нерідко трапляються помилки і через заміну літери **і** на **е** або **є**: *Белан, Белінський, Белеєва, Белеєнко, Белік, Боголепов*.

Частими помилками в прізвищах дрогобичан є відсутність апострофа в антропонімах, де, за правилами української мови, він мав би писатися: *Бабюк, Бабяк, Безубяк, Беневят, Бичковяк, Бобяк, Вдовяк, Вялий, Герасимяк, Головяк, Гудимяк, Деревянко, Кобяков, Пех*.

Є випадки невірнормованого вживання у прізвищах м'якого знака: *Богатирь*; неправомірного подвоєння приголосних: *Гриппа*.

Рівень мовної естетики власної назви в суспільстві визначається глибиною розуміння мовцями сутності власної назви, її виражальних можливостей та національних традицій назвотворення, які допомагають реалізувати, втілити в конкретній назві необхідний не лише номінативно-ідентифікаційний, а й емоційно-оцінний та характеристичний потенціал. Нерозуміння чи ігнорування можливостей пропріальної лексики для реалізації задуму творців або користувачів конкретних онімів-неологізмів призводить не лише до втрати естетичної вартості оніма, але до перетворення таких утворень в антиестетичні знаки, що негативно позначаються на загальному екологічному стані українського ономастикону [3, 6]. Чи не найбільш показовим онімним класом у цьому плані сьогодні є ергоніми.

Дуже хотілось би говорити про ергоніми Дрогобича, як виключно про українські власні найменування. Однак нині Україна переживає проникнення західної масової культури та зберігає інерцію русифікації, що позначається і на якісному складі української ергонімії [5, 240], тож і в Дрогобичі зустрічаємо ергоніми, зафіксовані українською графікою, але неукраїнською мовою: *“Антошка”, “Галіція”, “Клубнічка”, “Лямур”, “Мерінга”, “Мерсі”, “Наладчик”, “У тьоті Фросі”, “Юніверс”* тощо [2, 91].

Більшість ергонімів Дрогобича утворено за нормами та правилами українського словотвору, однак нерідко трапляються назви, витво-

рені на запозиченій лексичній базі або засобами чужомовної графіки. Нехтуються правописні норми, підприємці нерідко надають перевагу індивідуальним уподобанням та забаганкам, а не загальноприйнятим мовним нормам. Це зумовило великий перелік найменувань незрозумілої мотивації, принаймні, пересічному дрогобичанину доводиться зі словником з'ясовувати значення окремих назв, як от: “Аванті” (від іт. *avanti* “вперед”), “Аквілон” (давньо-римська назва північно-східного, іноді північного вітру), “Алькор” (зірка у сузір’ї Велика Ведмедиця), “Анкор” (храмовий комплекс у Камбоджі), “Біанка” (супутник Урану), “Бонтон” (від фр. *bon ton* “гарний тон, хороші манери; модний”), “Візаві” (від фр. *vis-a-vis* “один навпроти одного”), “Драйв” (від англ. *drive* “їзда, гонка, переслідування”), “Ентер” (від англ. *enter* “входити”), “Імпрессія” (від лат. *impressio* “враження”), “Карітас” (від лат. *caritas* “милосердя, самовіддана, безкорисна любов”), “Лемарс” (місто у США), “Матадор” (від ісп. *matador de toros* буквально “той, хто вбиває”), “Миос” (від лат. *mios* “м’яз”), “Оранта” (від лат. *orans* “той, що молиться”), “Парадіз” (від англ. *paradise* “рай, блаженний стан”), “Пікколо” (від іт. *piccolo* “маленький”), “Сансет” (вулиця у м. Лос-Анджелес, США), “Топ” (від англ. *top* “вершина”), “Фієста” (від ісп. *fiesta* “святковий”), “Юніверс” (від англ. *universe* “всесвіт, космос”), “Bad Cat” (англ. “погана кішка”), “Best” (англ. “найкращий”), “Le Grand” (фр. “великий”).

Неоднорідним матеріалом як у семантичному, так і в структурному плані є комбінований вид ергонімів. Багатокомпонентні ергоніми-аббревіатури не засвідчують високого рівня мовної культури їх творців, а до того ж надмірна лаконічність у назвах ініціального типу зумовлює чимало незручностей. До прикладу, у Дрогобичі це: “АМТ”, “БіТ ЛТД”, “С.В.А.”, “І.В.А.”, “МАК”, “МКС”, “ММГ”, “ТСМ”, “ТІС”, “УККАН”, “УНІВЕКС”; “Валес” (Василь+Леся), “Ветмед” (ветеринарна медицина), “Дрофа” (Дрогобицька фарба), “Лідента”, “Галтекс-Д”, “Ескорт-Д”, “Замок-С”, “К-Транс”, “Люві-П”, “Т-Фарм” тощо. Незадовільний стан з дотриманням чинного законодавства України, норм українського правопису та бодай мінімальних критеріїв мовної естетики у сфері сучасної української ергонімії, як наголошує О.Белей, сьогодні не можна пояснювати чи виправдовувати тільки “дитячою хворобою”, молодістю української ергонімії. Це складна проблема не лише власне мовознавчого (ономастичного) характеру, а загальносуспільного масштабу, яка потребує негайного комплексного вирішення [1, 12].

Експедиційним шляхом, під час розмови з працівниками установи, а в окремих випадках – навіть з виконавчими директорами та власни-

ками не завжди вдається з'ясувати значення таких ергонімів Дрогобича: “Біосет”, “Бриль-Анд”, “Вітом”, “Вімос”, “Гал-Арм”, “ГейНА”, “Гряс”, “Катек”, “Кет”, “Краяни-РГС”, “Крок-Сінко”, “Лаврад”, “ЛД-Галбуд”, “Лот і Ко”, “Міоплас”, “Мас Джин”, “Олва”, “Петрус”, “Радалан”, “РІВекс”, “СайлиД”, “Укрстоун”, “Фарматрейд”, “Хева”, “Юр-Експо”, “Яскон”, “InVar”, “TianDe”, “Utico”, “Vianor”.

Про які правила українського правопису можна говорити, читаючи вивіски таких магазинів та фірм: *Багіра*, “віт-АС”, “Домофон Security”, “Melodia краси”, “Miss-Стіль”, “CimiTEX”; “сМак”; “Світ СНУ”, “Юлія-люкс”, “Чотири сезони”, “Digital Дизайн”?

Не надто вдалим, до того ж такими, що містять граматичні помилки, вважаємо й окремі ергоніми, що мають у своєму складі цілком зрозумілі українські лексеми: “Привіт Відходи”, “Ситий тато”, “Смачна Плітка”, “Зламай сам”.

Отже, еколінгвістичний аспект дослідження українського онімного простору полягає у всебічному вивченні взаємозв'язків між українською пропріальною лексикою та середовищем, у якому власна назва народжується та функціонує. Порівнюючи найменування поселень, якими наші предки називали давні поселення Бойківщини, сліди котрих з плином часу стерлися з географічної карти України, з тими власними назвами, що сьогодні засвідчують промислове обличчя бойківського міста, переконаємося, наскільки наші попередники були відкритими світові, і наскільки ми втрачаємо свою національну самобутність, нехтуємо етнічною приналежністю, нівелюючи естетичні та еколінгвістичні засади назвотворення.

1. Белей О. Наскільки українськими є новочасні українські фірмоніми? / Олег Белей // Дивослово. – 2000. – № 2. – С. 12-13.

2. М'язик А. Ергоніми Дрогобича / Андрій М'язик // Слово у мові та тексті: Наукові записки. – Вип. 5. – Дрогобич: Посвіт, 2011. – С. 86-93.

3. Нуждак Л.В. Український ономастикон посттоталітарної доби крізь призму еколінгвістики : дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 “Українська мова” / Нуждак Людмила Василівна. – Львів, 2011. – 17 с.

4. Сербенська О. Ефірне мовлення в системі координат лінгвоекології / Олександра Сербенська // Теле- та радіожурналістика. – Вип. 10. – 2011. – С.260-265.

5. Чуба К. Проблеми культури мови у сучасній фірмонімії (на прикладі назв центральних підприємств Києва і Тернополя) / Катерина Чуба // Наукові записки ТНПУ. Серія: Мовознавство. – Вип. 2. – Тернопіль, 2009. – С. 236-241.

АТУУ – Адміністративно-територіальний устрій України. Довідник (станом на 1 вересня 2004 р.). – К.: ДП “Укркартгеофонд”, 2005. – 797 с.

Бір – Бірыла М. В. Беларуская антрапанімія. Прозвішчы, утвораныя ад апелятыўнай лексікі. – Мінск: Навука і техника, 1969.

Грінч. – Грінченко Б. Словарь української мови // Збір. ред. журн. “Киевская старина”. Надр. з вид. 1907-1909 рр., фотоспособом. – К.: Наукова думка, 1996. – Т. 1-4.

Демч. – Демчук М. О. Слов’янські автохтонні особові власні імена в побуті українців XIV-XVII ст. – К.: Наукова думка, 1988. – 172 с.

Дов. – Довідник Дрогобицької міської та сільської телефонної мережі. – Дрогобич: МКП “Будзв’язок”, 1994. – 582 с.

ЖУР – Жерела до історії України-Руси. – Львів, 1885-1903. – Т. 1-7.

ЙМ – Йосифінська (1785-1788) і Францисканська (1819-1820) метрики (Перші поземельні кадастри Галичини. Показчик населених пунктів). – К.: Наукова думка, 1965. – 260 с.

СГУ – Словник гідронімів України / ред. колегія: А.П. Непокупний, О.С. Стрижак, К.К. Цілуйко – К.: Наукова думка, 1979. – 260 с.

СУМ – Словник української мови : [в 11 т.] / ред. кол. : Білодід І.К. (голова) [та ін.]. – К.: Наукова думка. – Т. VIII. – 1977. – 927 с.

АТП – Українська РСР. Адміністративно-територіальний поділ на 1 вересня 1946 року. Вид. перше. – К.: Українське в-во політичної літератури, 1947. – 1064 с.

Чуч. – Чучка П. Прізвища закарпатських українців: історико-етимологічний словник. / Павло Чучка – Львів: Світ, 2005. – 704 + XLVIII с.

AGZ – Akta grodzkie i ziemskie czasów Rzeczypospolitej Polskiej z Archiwum tak zwanego Bernardyńskiego we Lwowie. – Lwów, 1868-1935. – Т. 1-25.

Mak. – Makarski W. Nazwy miejscowosci dawnej ziemi przemyskiej – Lublin, 1999. – 180 s.

Mal. – Malec M. Staropolskie skrocone nazwy osobowe od imion dwuczłonowych. – Wrocław etc.: Wydawnictwo PAN, 1982.

MRPS – Matricularum Regni Polonia Summaria. – Warszawa, 1907-1908. – Pars 1-3; 1910-1915. – Pars 4/1-3; 1919. – Pars 5/1-2.

SSNO – Słownik staropolskich nazw osobowych / Pod red. i ze watepem W. Tażyskiego. – Wrocław etc., 1965-1985. – Т. 1-7.

ŹDż. – Źródła dziejowe. – Warszawa, 1902. – Т. XVIII, cz. 1.

The article discusses some oykonimy, anthroponyms and erhonimy Boyko edge in terms ekolinhvistyky. It is about the expediency of return of the ancient settlement of names that were renamed in the XX century, error in writing a number of names drohobychan, the nomination of many businesses, which often occurs without traditions, norms and systems of the modern ukrainian literary language.

Key words: *ekolinhvistyka, oykonim, anthroponyms, erhonim, the principle of nomination, onimnyy space onomastykon.*